

15 éve újra együtt!

Kései beszámoló egy ünnepségről

1976. október 23. A Hősök Emlékművének koszorúzása Victoria-ban. Fotó: archív.

A magyar történelem legfájdalmasabb napjainak egyike 1956. november 4-e, és ez a nap alma materünk életében is sorsdöntő nap volt, az Exodus napja. Ezen az őszi vasárnapon menekült Ausztriába a Főiskola oktatóinak és hallgatóinak jelentős része, akiknek többsége később Kanadában, Vancouverben talált új hazára.

Évtizedekbe telt, mire személyes kapcsolatokon túl a hivatalos is kialakulhatott az elmenekültekkel.

Nagy adósságát törlesztette Egyetemünk és erdészársadalmunk 15 évvel ezelőtt, 1990. november 4-én.

Sok kollégának köszönhető – tengeren innen és túl –, hogy ez a baráti kézfogás megvalósult, de *dr. Winkler András* rektor úr nélkül bizonyára nem jöhetett volna létre ez a „keserédes” egymásra találás. Keserű, mert olyan sokat, 34 évet kellett várni rá, de édes is, mert olyan szívmengető, lelkesítő és remélhetőleg sok sebet begyógyító volt ez a találkozás Sopronban az Akadémián (Főiskolán, Egyetemen).

Szép ünnepség volt, óriási részvétellel. A világ szinte minden sarkából jöttek haza erdészek.

Rektor úr „Selmecnek unokái, Sopronnak fiai, testvéreim!” megszólítással köszöntötte az egykori hallgatókat és oktatókat. „Selmec szellemét idézni jöttünk össze: tévedést beismerni, bocsánatot kérni és megbocsátani” – mondta ünnepi beszédében.

Bejelentette, hogy az Egyetemi Tanács 9/1990. sz. határozatában kinyilvánította, hogy a Kanadában, Vancouverben a UBC magyar tagozatán szerzett erdömérnöki oklevelet egyenértékűnek tekinti a Sopronban szerzettel.

Ezzel Sopron az alma mater visszafo-gadta fiait, újra együtt vagyunk!

Az ünnepség megható mozzanata volt a vancouveriek ajándékának, az indián *Joe Campbell* (törzsi nevén Katxalacha) faragó művész domborművének leleplezése és átadása. A művész a soproniak régi barátja és történetüket tipikus indián szimbolikával és motívumokkal örököltette meg.

A domborművet a vancouveri Soproni Öreg Diákok Egyesülete készítette az ünnepi alkalomra, és az egyetemnek ajándékozta annak emlékére, hogy visszatérhettek új, demokratikus hazájukba, régi tanáraikhoz, barátaikhoz.

Az ünnepség második része a zsúfolásig megtelt matematika teremben folytatódott, ahol a kanadaiak (tengerentúliak) nevében *Pászner* professzor olvasta fel a betegsége miatt távol levő *Adamovich* professzor humortól sem mentes értékelő, beszámoló, üdvözlő levelét, majd az Európában élők nevében *Kató* professzor szólt az ünneplő közönséghez. Ezt követően – a forgatókönyvtől eltérően – kért és kapott szót *Magyar János* professzor, aki kötelességének érezte, hogy az itthon maradtak nevében szóljon. A továbbiak-

ban a Selmeci Társaság nevében egy erdömérnök-hallgató köszöntötte a „visszatérteket”, majd Kozák professzor (UBC) a British Columbia Egyetem elnökének és az Erdömérnöki Kar dékánjának üdvözlését tolmácsolta.

Befejezésül Sopron város polgármestere a város lakói nevében köszöntötte alma materünk régi-új polgárait.

A beszámoló elolvasása után joggal kérdezheti a T. Olvasó, hogy 15 évvel az esemény után miért ilyen „lettárszerű” a megemlékezés. Az évforduló kapcsán átnéztem korabeli szaklapunkat (1990-ig Az Erdő, 1991-től Erdészeti Lapok) és szomorúan tapasztaltam, hogy erről a jelentős szakmatörténeti eseményről egyetlen sort sem közöltek. Ezért ezt a kései beszámolót évfordulós megemlékezésnek és egyúttal hiánypótlásnak szántam. Terjedelmi korlátok miatt azonban nincs módom közölni az egyes beszédeket, de szerencsére Pápai Gábor főszerkesztő úr az ünnepség minden mozzanatát videofelvételen rögzítette, így megvan a lehetőség a teljes szöveganyag megörökítésére, esetleg könyvalakban történő megjelenítésére, mely az Erdészettörténeti Közlemények szerkesztőinek szép feladata lehetne.

Dr. Szikra Dezső

Partifecskék telepe – lakóparkban

A madarak tömegesen költöztek be egy nagy építkezésen a házak alapjának ki-ásott partfalakba a XVII. kerületben. A lakossági bejelentés alapján a Közép-Dunavölgyi Környezetvédelmi Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség munkatársai endoszkóppal megvizsgálták az üregeket és azokban százötvennél is több fészket találtak egyenként 3-5 tojással. A hatóság az építkezést augusztus 20-áig felfüggesztette: a Természetvédelmi Törvény ugyanis tiltja a védett madarak fészkelőhelyeül szolgáló partfalaknak a megszüntetését, illetve az állatok pusztítását, zavarását. Az Afrikában telelő védett partifecskének hazánkban a Felső-Tisza mentén fészkel legnagyobb populációja, ám idén a madarak gyakran kénytelenek voltak kavics- és homokbányákban vagy az építkezésekkel megbontott földfalakban fészkelni, mivel a folyó magas vízállása miatt régebbi üregeik víz alatt vannak.

(Élet és Tudomány)